

CONV 313/02

WG X 6

MUISTIO

Lähettiläjä: Sihteeristö
Vastaanottaja: Työryhmä 10: Vapaus, turvallisuus ja oikeus
Asia: Muistio 25.9.2002 pidetystä kokouksesta

Vapaus-, turvallisuus- ja oikeustyöryhmän 10 toinen kokous pidettiin 25.9.2002 klo 11–13 ja 15–18 John Brutonin johdolla. Luettelo kokoukseen osallistuneista työryhmän jäsenistä on liitteenä.

1. Järjestäytyneen rikollisuuden torjunta (kansallisten poliisiyksiköiden näkökanta)
  - Belgian liittovaltion poliisijohtajan Patrick ZANDERSin puheenvuoro ja
  - Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisen rikostietopalvelun johtajan John ABBOTTin puheenvuoro,joita seurasi keskustelu.

Puheenjohtaja totesi aluksi, että erityistä huomiota on kiinnitettävä kysymyksiin, jotka edellyttäisivät perussopimusten muuttamista.

Zanders ja Abbott totesivat puheenvuoroissaan muun muassa seuraavaa¹:

- Molemmat asiantuntijat esittivät samansuuntaisia näkemyksiä rikollisuuden tämänhetkisestä tilanteesta maissaan ja Euroopassa sekä edustamiensa yksiköiden ensisijaisista tavoitteista, joita ovat muun muassa terrorismin, huumausainekaupan, ihmiskaupan ja laittoman maahanmuuton, pedofilian, järjestäytyneenä ryhmänä harjoitettujen petosten ja rahanpesun torjunta.
- Tässä yhteydessä Abbott korosti uudenaikaisen järjestäytyneen rikollisuuden erityispiirteitä.

---

¹ Kaikki kokouksessa kuullut asiantuntijat ilmoittivat, että heidän esittämänsä näkemykset olivat heidän omiaan.

Hän selitti muun muassa, että järjestäytynyt rikollisuus reagoi nopeasti "markkinaolosuhteiden" muutoksiin siirtymällä uusille rikollisuuden aloille (esimerkkinä viimeaikainen suuntaus, jonka mukaan huumausainekauppa vähenee samalla kun ihmiskauppa ja savukkeiden laiton kauppa lisääntyvät), ottamalla oppia epäonnistumisista ja käyttämällä hyväkseen henkilöiden, tavaroiden ja pääomien vapaata liikkuvuutta unionin sisällä. Zanders viittasi erityisesti rikollisuuteen, johon syylistyvät Itä-Euroopasta ilman huoltajaa tulleet alaikäiset ja jota johtavat järjestäytyneet rikollisryhmät pyrkien kiertämään rikoslainsäädäntöä.

- Molemmat asiantuntijat olivat tyytyväisiä viime vuosina saavutettuun edistykseen mutta toivat samalla esiin, mitkä tekijät heidän mielestään nykyään ovat suurimpia esteitä lainvalvontaviranomaisten yhteistyön tehostamiselle unionissa.
- Molemmat asiantuntijat painottivat ongelmia, joita nykyään aiheutuu siitä, että menettelyä koskevat säännöt vaihtelevat jäsenvaltiosta toiseen (Abbottin mainitsemia esimerkkejä olivat muun muassa todisteiden vastaanottamista ja todistekelpoisuutta koskevat säännöt, tietojenantajien käyttö, yhteistyötä tekevät todistajat, tietojen antamista koskevat säännöt ja tietosuojat). Zanders arvosteli myös sitä, ettei ole olemassa yhdenmukaisia rikosoikeuden aineellisia sääntöjä.
- Molemmat asiantuntijat olivat tyytymättömiä Europolin hallintoneuvoston (jonka jäseniä he kumpikin ovat) nykyiseen toimintaan. Heidän mukaansa hallintoneuvostoa kuormitetaan liikaa yksityiskohtaisilla oikeudellisilla kysymyksillä eikä se voi keskittyä riittävästi strategiseen suunnitteluun, Europolin prioriteettien määrittelyyn tai Europolin toiminnan valvontaan, eikä tilannetta ainakaan helpota puolivuositain vaihtuva puheenjohtajuus. Hallintoneuvoston 15 jäsentä ottavat kysymyksiin aivan liian usein kansallisen kannan sen sijaan, että he tarkastelisivat asioita yhteisestä eurooppalaisesta näkökulmasta. Europolin on noudatettava liian byrokraattisia menettelyjä aivan perustoiminnassakin.
- Molemmat asiantuntijat vahvistivat, että Europolin tehokkuutta heikentää se, että jäsenvaltioiden viranomaiset eivät toimita riittävästi tietoja. Abbott mainitsi myös Europolia koskevien sääntöjen epäselvyyden.
- Molemmat asiantuntijat katsoivat, ettei vastikään perustettu EU:n poliisipäälliköiden operatiivinen toimintaryhmä täytä toistaiseksi Tampereen Eurooppa-neuvostossa tarkoitettua tehtävää.
- Zanders pahoitteli sekä kokonaisvaltaisen strategisen suunnittelun ja unionin tasolla asetettavien ensisijaisten tavoitteiden että jäsenvaltioiden operatiivisten yksiköiden monenkeskisen operatiivisen yhteistyön rakenteiden puutetta. Hänen mukaansa peräkkäiset puheenjohtajavaltiot esittävät nykyään neuvostolle usein päällekkäisiä ja toisinaan keskenään ristiriitaisia aloitteita. Toisaalta unionin tasolla sovittujen toimia ei hänen mukaansa seurata tai niiden täytäntöönpanoa valvota asianmukaisesti. Zandersin mielestä neuvoston nykyinen poliisiyhteistyön järjestelmä ei toimi tehokkaasti, koska sen on huolehdittava samanaikaisesti liian monista erilaisista tehtävistä erottamatta niitä mitenkään toisistaan.

- Zanders katsoi, että jäsenvaltiot suosivat usein edelleen kahdenvälistä operatiivista yhteistyötä monenkeskisen sijaan, mikä johtuu monenkeskisen yhteistyön oikeudellisesta kankeudesta ja byrokraattisuudesta.
- Asiantuntijat tekivät myös seuraavia konkreettisia parannusehdotuksia:
- Zanders ehdotti, että neuvosto hyväksyisi strategisen "turvallisuussuunnitelman", jossa esitetään rikollisuuden torjunnan yleistavoitteet ja vahvistetaan myös näiden tavoitteiden ja tarvittavien valmiuksien asianmukainen suhde. Abbott esitti, että yhteistyöstä (jossa esiintulleisiin ongelmiin puututaan tilannekohtaisesti) olisi siirryttävä *jatkuvaan* yhteistoimintaan ja koordinointiin.
- Molemmat asiantuntijat toivoivat, että rikosprosessioikeuden osatekijöitä (tai kuten Abbott totesi tässä yhteydessä, "työmenetelmiä" ja "operatiivisia käytäntöjä") yhdenmukaistetaan ja lähennetään lisää. Zanders suositteli lisäksi aineellisen rikosoikeuden ensisijaisten alojen pidemmälle vietyä yhdenmukaistamista, kun taas Abbott piti vastavuoroista tunnustamista (johon liittyisi menettelyjen yhdenmukaistaminen) parempana etenemistapana eikä ollut vakuuttunut tarpeesta ottaa käyttöön "eurooppalaista liittovaltion rikosoikeutta".
- Zanders ehdotti, että neuvostossa nykyään hoidettavat tehtävät erotetaan selvemmin toisistaan. Hän ehdotti myös, että otetaan käyttöön kaksoisrakenne, jossa erotetaan toisistaan toisaalta normatiivisten puitteiden luomiseen käytettävät menettelyt ja toisaalta jäsenvaltioiden ja niiden yksiköiden välisen operatiivisen yhteistyön rakenne, joka perustuu virallisiin sitoumuksiin.
- Kun asiantuntijoilta tiedusteltiin "eurooppalaisen FBI:n" näkymistä, molemmat totesivat, että on olemassa tekijöitä, jotka puhuvat amerikkalaisen mallin suoraa soveltamista vastaan. Abbottin mielestä tällainen vaihtoehto edellyttäisi yhtenäisten EU:n rikosten ja menettelyjen määrittelyä ja saattaisi johtaa siihen, että yhteys paikalliseen poliisiin katkeaisi. Sen sijaan hän kannatti nykyisten rakenteiden tarjoamien mahdollisuuksien parempaa hyödyntämistä. Zandersin mielestä paras malli tulevalle kehittämiselle olisi sellainen, joka antaisi operatiivisemmalle Europolille mahdollisuuden koordinoida tutkimuksia ja johtaa yhteisiä tutkintaryhmiä sen puhtaan tukitehtävän sijaan, joka sillä on nykyään. Zanders piti kuitenkin oikeana ratkaisuna pitkän aikavälin kehitystä kohti jonkinlaista "eurooppalaista FBI:tä" ja Euroopan syyttäjäviranomaista. Abbottin mielestä tällaisen syyttäjäviranomaisen perustamisen seurauksia olisi arvioitava perusteellisesti.
- Molemmat asiantuntijat varoittivat pyrkimyksestä määritellä perussopimuksessa kattavasti rikokset, jotka edellyttävät yhdenmukaistamista tai yhteistyötä unionin tasolla, sillä kokemus on osoittanut, että järjestäytynyt rikollisuus siirtyy nopeasti alalta toiselle ja kehittää jatkuvasti uusia rikollisen toiminnan muotoja. Unionin ja etenkin Europolin toiminnalla olisi pyrittävä torjumaan järjestäytynyttä tai vakavaa rikollisuutta yleensä. Zandersista olisi suotavaa, että

neuvostossa kokoontuvat ministerit määrittelisivät, mitä rikollisuuden muotoja pidetään ensisijaisina unionin tason toiminnan kannalta. Nämä vakavan rikollisuuden muodot voitaisiin lopulta yhdenmukaistaa.

- Molemmat asiantuntijat korostivat, että on tarpeen luoda tiiviimmät yhteydet Europolin, Eurojustin ja EU:n poliisipäälliköiden operatiivisen toimintaryhmän välille ja välttää päällekkäisyyksiä.
- Zanders mainitsi myös, että poliisien koulutusta on parannettava. Hän ehdotti tässä yhteydessä todellisen poliisiakatemian perustamista.
- Zanders totesi, että hänen nähdäkseen mikään ei estäisi poliisiyhteistyön yhteisöllistämistä unionissa.

2. Järjestäytyneen rikollisuuden torjunta (Euroopan elinten näkökanta)

- Europolin johtajan Jürgen STORBECKin puheenvuoro, jota seurasi keskustelu

Jürgen Storbeck totesi puheenvuorossaan ja vastatessaan työryhmän jäsenten kysymyksiin muun muassa seuraavaa:

- Katsauksessaan, joka käsitteli rikollisuuden tämänhetkistä tilannetta ja Europolin prioriteetteja rikollisuuden torjunnassa, Storbeck vahvisti Zandersin ja Abbottin esittämät tiedot (ks. edellä). Storbeck mainitsi lisäksi, että myös vähemmän vakavat rikollisuuden muodot, kuten murtovarkaudet, ovat yhä useammin kansainvälisten rikollisryhmien organisoimia ja että useiden ryhmien välinen maailmanlaajuinen yhteistyö on entisestään tiivistymässä. Euroopan rikollisuuden torjunnan painopistealueiden osalta Storbeck vahvisti edellisten asiantuntijoiden esittämät tiedot ja mainitsi lisäksi tietoverkko-rikollisuuden ja euron väärentämisen Europolin toiminnan muina painopistealueina.
- Storbeck vahvisti Zandersin ja Abbottin ongelma-analyysin niistä tekijöistä, jotka estävät Europolin tehokkaamman toiminnan ja tiiviimmän poliisiyhteistyön, mutta hän korosti, että Europolin toiminnan alkuajoista on edistytty merkittävästi. Storbeck mainitsi tässä yhteydessä Europolin televiestintäjärjestelmän, sen rikollisjärjestöistä tekemät analyysit sekä sellaisen keskitetyn tietokannan käyttöönoton, jonka avulla voidaan tutkia yksittäisiä tapauksia.
- Storbeckin mukaan jäsenvaltiot pyrkivät yhä korostamaan liikaa kansallista suvereniteettia tällä alalla. Ennen kaikkea ne vaativat yksimielisyyttä kaikissa strategisissa ja jopa yksityiskohtaisissa operatiivisissa ja teknisissä kysymyksissä, joita Europolin hallintoneuvosto käsittelee. Tästä on seurauksena, että eurooppalainen poliisiyhteistyö reagoi liian hitaasti uusiin rikollisuuden ilmiöihin sekä oikeudellisen rakenteensa mukauttamisen että

koulutuksen kaltaisten käytännön kysymysten osalta. Storbeck piti myös valitettavana, että Europolin on toimittava 11 kielellä ja ettei käytössä ole yhtä työkieltä.

- Hän pahoitteli neuvoston tekemien päätösten täytäntöönpanon, valvonnan ja arvioinnin puuttumista. Tällä hetkellä ei esimerkiksi ole olemassa minkäänlaista mekanismia, jolla valvottaisiin, täyttävätkö jäsenvaltiot velvollisuutensa toimittaa Europolille tietoja. Hän painotti, että tämä tietojen ja tiedustelutietojen toimittaminen on Europolin tehokkaan toiminnan kannalta ratkaisevaa.
- Storbeckin mielestä kansalliset rikollisuuden torjunnan painopistealueet eivät aina ole keskenään yhteensopivia. Euroopan tasolla on nykyään paljon päällekkäisyyksiä niiden erilaisten ja toisinaan keskenään ristiriitaisten järjestelmien, aloitteiden, elinten ja tietokantojen välillä, joita on viime aikoina otettu käyttöön (Europol, Schengen, OLAF, Eurojust, erilaiset verkostot jne.). Hän toivoi näiden erilaisten elinten ja verkostojen rationalisointia.
- Storbeckin näkemyksen mukaan Europolin parlamentaarinen valvonta on nykyään epäselvää. Hän totesi Europolin olevan nykyään vastuussa liian monille kansallisille parlamenteille. Vahvempi ja tehokkaampi demokraattinen valvonta olisi Europolin omien etujen mukaista. Yhtenä mahdollisena ratkaisuvaihtoehtona hän mainitsi Euroopan parlamentin harjoittaman valvonnan.
- Storbeck totesi, että Europol-yleissopimuksen ja sen lukuisten täytäntöönpanosääntöjen muuttamiseen nykyisin käytettävät menettelyt ovat liian raskaita – monet tärkeät tekstit eivät ole vielä tulleet voimaan, koska kaikki jäsenvaltiot eivät ole ratifioineet niitä. Europol-yleissopimusta on esimerkiksi kahden vuoden ajan yritetty muuttaa yksimielisyysvaatimuksen lieventämiseksi. Storbeck myönsi, että nykyisellä järjestelmällä varmistetaan, että jäsenvaltiot suhtautuvat myönteisesti ratifioimiinsa yleissopimukseen, mutta hän totesi myös, että olisi hyvä, jos Europol-yleissopimus ja sen täytäntöönpanosäännöt voitaisiin muuttaa yhteisön oikeuden välineeksi, jotta niitä voitaisiin tarvittaessa muuttaa nopeammin.
- Storbeck selitti, että Europolilla ei nykyisellään ole johtavaa tehtävää, vaan se vaikuttaa ja osallistuu kansallisiin tutkimuksiin, ja sen panos on viime aikoina myötävaikuttanut eräisiin huomattaviin pidätyksiin. Europolin mahdollisen operatiivisemman tehtävän osalta Storbeck erotti toisistaan tutkimukset, joissa Europolilla voisi hänen nähdäkseen olla tärkeämpi asema (esim. Europolille voitaisiin antaa valtuudet kuulustella todistajia), ja täytäntöönpanovallan (kuten takavarikointi- ja pidätysmääräykset), jonka tulisi edelleen kuulua kansallisille viranomaisille. Europolin tutkintatehtävien tuntuva laajentaminen nostaisi kuitenkin esiin kysymyksen siitä, kuka silloin valvoisi Europolia ja tekisi sen kanssa yhteistyötä oikeudellisella puolella. Käydyssä keskustelussa Storbeck hyväksyi näkemyksen, jonka mukaan ensin olisi vahvistettava jo olemassa olevia yhteistyövälineitä, mutta kannatti pyrkimystä poliisiyhteistyön pidemmälle vietyyn keskittämiseen Euroopassa edellyttäen, että se tapahtuisi selviä sääntöjä ja vastuuvälvollisuutta noudattaen. Hän totesi myös, että mitä operatiivisemmat valtuudet Europolille annetaan, sitä tärkeämpää on tarkistaa Europolin

erioikeuksia ja vapauksia koskevaa pöytäkirjaa. Hän lisäsi, ettei Europol on tähän mennessä koskaan vedonnut koskemattomuuteensa.

- Storbeekin mukaan eräillä sellaisilla rikollisuuden aloilla, joilla tyypillisesti tarvitaan Euroopan tason toimenpiteitä, kuten unionin taloudellisiin etuihin kohdistuvat petokset tai euron väärentäminen, olisi hyvät perusteet Euroopan syyttäväviranomaisen ja/tai Euroopan poliisin kaltaisten EU:n elinten perustamiselle.

3. Eurojustin puheenjohtajan Michael KENNEDYn puheenvuoro ja Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) pääjohtajan Franz-Hermann BRÜNERin puheenvuoro, joita seurasi keskustelu

Kennedy totesi alustuksessaan muun muassa seuraavaa:

- Kennedy selvitti Eurojustin taustaa Tampereen Eurooppa-neuvostosta alkaen Eurojustin viralliseen perustamiseen asti tämän vuoden maaliskuussa sekä sen toimipaikan siirtämistä lähiaikoina Haagiin. Tässä yhteydessä hän otti esiin Eurojustin resurssien niukkuuden (tällä hetkellä vain yksi määräaikainen kansallinen asiantuntija sihteeristössä). Hän selvitti myös Eurojustin käytännön toimintaa kansallisten tuomareiden, syyttäjien ja vastaavia tehtäviä hoitavien poliisiviranomaisten kollegiona. Hän kertoi, että Eurojust on käsitellyt tähän mennessä noin kolmeasataa tapausta, joista puolet on liittynyt terrorismiin, rahanpesuun ja huumausainekauppaan.
- Kennedy totesi Eurojustin toiminnan helpottavan Euroopan rikosoikeudellista yhteistyötä (joka perustuu edelleen pääasiassa vuoden 1959 Euroopan neuvoston yleissopimukseen keskinäisestä oikeusavusta). Tähän kansallisten viranomaisten välisen yhteistyön helpottamiseen kuuluu muun muassa käytännön avustamista esimerkiksi oikeusapupyyntöjen laatimisessa. Eurojust pyrkii myös parantamaan kansallisten syyttäjien suorittaman tutkinnan ja syytteenpanon koordinoitua. Kennedy korosti erityisesti Eurojustin oikeutta pyytää kansallisia viranomaisia aloittamaan tutkimukset tietyissä tapauksissa. Tämä voi olla tehokas keino, sillä pyynnöstä kieltäytyvä kansallinen viranomainen joutuu esittämään perustelunsa Eurojustille. Eurojust voi julkistaa oman kantansa tällaisista tapauksista säännöllisissä raporteissaan.
- Kennedy korosti, että kokoonpanonsa ansiosta Eurojust voi ylittää common law -järjestelmän ja romanis-germaanisen järjestelmän väliset rajat (ennen muuta poliisiyksiköiden, syyttäjien, syyttäjänä toimivien tuomarien (*prosecuting magistrates*) jne. erilainen asema).
- Kennedy arvosteli eri elinten (Europol, Eurojust, OLAF) nykyistä päällekkäisyyttä ja korosti, että niiden välillä tarvitaan lisää koordinoitua.

- Kennedy mainitsi jäsenvaltioiden erilaisten menettelyjä koskevien sääntöjen (erilaiset valvontajärjestelmät, todisteiden keräämistä koskevat säännöt) aiheuttamat käytännön ongelmat. Hän toivoi, että unionissa laadittaisiin todisteiden keräämistä koskeva oikeudellinen asiakirja, jolla varmistettaisiin, että jos usean jäsenvaltion viranomaiset toimivat ryhmänä, heidän keräämänsä todisteet hyväksyttäisiin kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden tuomioistuimissa.

Brüner käsitteli alustuksessaan muun muassa seuraavia aiheita:

- Brüner selvitti OLAFin tehtävän taustaa ja ennen kaikkea sitä, että unionilla on mittava oma talousarvio, johon kohdistuu suuri petosriski sekä tulo- että menopuolella. Hän totesi, että unionin taloudellisille eduille aiheutuvat tappiot ovat arviolta 2 miljardia euroa vuodessa.
- Neuvosto päätti vuonna 1996, että yhteisölle on annettava oma toimivalta suorittaa hallinnollisia tutkimuksia yhdessä jäsenvaltioiden kanssa (toimivalta, jonka käyttäjä oli aluksi UCLAF ja on vuodesta 1999 alkaen ollut OLAF). Perussopimuksessa mainitaan yhteisön taloudelliset edut yhteisenä arvona. Brünerin mukaan Euroopan rahojen suojaaminen ei aina kuitenkaan ole kansallisten viranomaisten tärkeimpiä tavoitteita, ja OLAFin tutkimiin asioihin suhtaudutaan eri tavoin eri jäsenvaltioissa. Liian harvat OLAFin tutkimuksista todella johtavat oikeudenkäynteihin jäsenvaltioissa, ja toisinaan niiden konkreettisista tuloksista on vaikea saada tietoja. Petoksen avulla hankittujen rahojen takaisin saaminen kestää usein liian kauan.
- Brüner toivoi eurooppalaisen ratkaisun kehittämistä unionin taloudellisten etujen suojaamiseksi. Vaikka OLAF ja Eurojust työskentelevät nykyään yhdessä, ne toimivat eri pilareiden alla. Brünerin mielestä yhteinen ratkaisu olisi tulevaisuudessa tarpeen. Hän mainitsi komission ehdottaman Euroopan syyttäväviranomaisen, josta järjestettiin kuulemistilaisuus viime viikolla, yhtenä mahdollisena ratkaisuna, jolla luotaisiin pitkälle erikoistunut väline.

Vastauksena työryhmän jäsenten esittämiin kysymyksiin Kennedy, Eurojustin varapuheenjohtaja Olivier de Baynast (etenkin hänen vastuualaansa Eurojustissa koskevien kysymysten osalta) ja Brüner totesivat seuraavaa:

- Kaikki puhujat kannattivat Europolin, Eurojustin ja OLAFin yhteistyön tiivistämistä.
- Kennedy totesi, ettei Eurojust voi toimia täysipainoisesti, elleivät jäsenvaltiot toimita sille tapauksia vapaaehtoisesti, sillä se ei voi itse pyytää toimeksiantoa. Hän mainitsi myös, että Eurojustin tulevassa raportissa esitetään yli 20 yksittäistä tekijää, jotka estävät tehokkaan keskinäisen oikeusavun.

- De Baynast mainitsi Euroopan rikoslainsäädännön alan toimijoiden näkyvyysongelman. Hän toivoi rikoslainsäädännön käsittävää "ylempiasteista tekstiä" ja Euroopan määrittelemistä vahvemmin yhteiseksi oikeusalueeksi, johon kaikkien Euroopan tuomareiden olisi sitouduttava. Hän kannatti myös sellaisen vahvan oikeusperustan luomista, jolla varmistettaisiin, että Eurojust saa tarvittavat tiedot. Lisäksi hän toivoi tuomioistuinten päätösten vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen ottamista mukaan perussopimukseen. De Baynast puhui myös "oikeudellisten välineiden ongelmasta" ja arvosteli sitä, että jäsenvaltiot käyvät nykyään uuvuttavia neuvotteluja teksteistä, joita ei sitten ratifioida tai panna täytäntöön.
- Brüner korosti, että EU:n talousarvioon kohdistuvien petostapausten oikeudellisessa seurannassa on taattava yhdenvertainen kohtelu kaikissa jäsenvaltioissa, etenkin laajentumista silmällä pitäen. Hän mielestään jäsenvaltioille perussopimuksessa asetetut asiaa koskevat velvoitteet on pantava tiukemmin täytäntöön.
- Brüner vahvisti, että hänellä on Europolin ja Eurojustin edustajien puheenvuoroihin verrattuna vähemmän ongelmia jäsenvaltioilta saatavien tietojen kanssa, mikä johtuu siitä, että yhteisön sääntöjen mukaan tietojenvaihtoon on oikeudelliset velvoitteet.
- Brüner toi esiin ongelmat, joita jäsenvaltioittain vaihtelevat 'petoksen' määritelmät aiheuttavat. Tämän vuoksi esimerkiksi Euroopan laajuinen raportointi petoksista on ongelmallista.
- Brüner vahvisti, että OLAF toimii täysin riippumattomasti sen tutkimusten kohteina olevista toimielimistä. Kennedy ilmoitti, että Eurojustin jäsenten riippumattomuuden aste määräytyy sen kansallisen oikeusjärjestelmän perusteella, jonka mukaan he toimivat.
- Euroopan syyttäjäviranomaista koskevan ehdotuksen osalta Kennedy suositteli, että arvioitaisiin yksityiskohtaisesti, onko muutokselle tarvetta. Hän arveli erityisesti, että niiden valtuuksien, joita Euroopan syyttäjäviranomaisella olisi johtaa tutkimuksia, ja Eurojustin nykyisen oikeuden pyytää tutkimusten aloittamista välinen ero olisi käytännössä erittäin vähäinen. Ensimmäiseksi tärkeäksi tavoitteeksi olisi asetettava, että Eurojust saadaan toimimaan. Mikäli Euroopan syyttäjäviranomainen kuitenkin halutaan ottaa käyttöön, Eurojustin jäsenten mielestä se olisi syytä tehdä Eurojustin pohjalta.
- Sekä Kennedy että Brüner vahvistivat, että oikeudellisesti sitova perusoikeuskirja ei aiheuttaisi muutoksia tai ongelmia heidän käytännön työssään.

**Luettelo 25.9.2002 pidetyssä kokouksessa
läsnä olleista työryhmän jäsenistä**

- **John BRUTON, puheenjohtaja, puheenjohtajiston jäsen**
- **Pat CAREY**
- **Josef CHABERT**
- **Alberto COSTA**
- **Ben FAYOT**
- **Jacques FLOCH**
- **David HEATHCOAT AMORY**
- **Oskaras JUSYS**
- **Jürgen MEYER**
- **Marie NAGY**
- **Androula VASSILIOU**
- **Antonio VITORINO (Michel PETITE)**